

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**R.P. Valerii Reginaldi Bvrgvndi Seqvani E Societ: Iesv,
Praxis Fori Poenitentialis**

Ad Directionem Confessarii, In Vsv Sacri sui muneris ...

Regnault, Valère

Mogvntiæ, 1617

Cap. vlt. De gula,

[urn:nbn:de:hbz:466:1-78332](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-78332)

ratione qua D. Paulus ad Rom. 1. aduersus illius reos vitur, & ex pœnis quibus eosdem afficiendos esse ius decernit. Ciuile enim in authenticis, collat. 6. tit. Vt non luxurietur homines contra naturam, decernit pœnam acerbæ mortis: nimirum flammam, iuxta ea quæ ex eodem iure notat Couar. ad Clemen. vnicam De homicidio, 1. parte §. 1. n. 6. atq; receptam consuetudinem. Canonicum ius vero statuit in capit. Clerici de excessibus Prælatorum: si Clerici sint, deponantur vel in monasterium ad agendam pœnitentiam detrudantur. Sin laici excommunicentur. Et per constitutionem Pij 5. verbis illis, quæ refert Nauar. in Enchir. cap. 27. n. 249. omni priuilegio clericali, officio, beneficio ac dignitate priuantur: ac præcipiuntur tradi brachio seculari post degradationem ipsorum per Iudicem Ecclesiasticum. Quæ priuatio, vt Nauar. ipse bene declarat, incurritur ipso iure, ab eo qui tale flagitium exercet, id est, id est, qui sic in illud labi confuevit, vt arbitrio boni viri dici possit exercitator illius; non autem ab eo qui cadit aliquoties, & ipsum pœnitentem cecidisse.

Legendus est ibidē ipse Nauarrus: tum pro pleniore eius rei notitia: tum pro eiusmodi criminosis, excusatione ab irregularitate, cui Couar. loco cit. obnoxium ipsum esse existimat, relatis aliquot alijs in suam sententiam. Quam Nauar. ex eo rejicit, quod irregularitas incurritur tantum in casibus iure expressis ex cap. Is qui, De sentent. excommun. in sexto. Neq; ad eam peccati enormitas sola sufficiat, cum odiū Dei sit peccatum naturā suā grauius quam Sodomia, nec tamen cum fuerit occultum, inducit irregularitatem: vt non negarit Couar. Quare nec Sodomia occulta inducet. Quæ ratio cum tanti doctoris autoritate, potest in praxi sufficere ad moralem certitudinem.

De bestialitate, quod grauitate malitiæ Sodomiam superet, ratio ipsa naturalis, & conscientiæ dictamē (quod ne quidem in improbiſſimis penitus exstinguitur) satis superq; vnicuiq; testificatur. Certe cum Sodomiam in se perinde includat, ac adulterium, fornicationem, superaddendo differentiā mortaliter aggrauantem, censenda est malitiæ grauiſſimæ: quam Scriptura sacra indicauit cum in illius detestationem statuit Leuitici 18. & 20. non modo illius perpetratores, sed etiā bestiam cum qua perpetrata fuerit, morte delendam esse. Quod autem iisdem pœnis quibus Sodomia faciat obnoxios illos qui eā se contaminauerint, non videtur dubium: cum vt diximus Sodomiam ipsam includat: perinde ac adulterium, fornicationem.

Cæterum cuius speciei fuerit bestia cum qua commissum est tam nefandum scelus, non est necesse Confessarium inquirere: quia inde non variatur species peccati: nisi forte fuerit bestia infernalis, seu dæmon incubus aut succubus: quia coniunctam haberet malitiam pacti cum dæmone, aperiendam in confessione, tanquam aggrauantem mutando speciem. Circa Sodomiam autem inquirenda est circumstantia personæ, ad intelligendū an coniunctam habeat malitiam adulterij, aut sacrilegij aut incestus. De cætero circa vtrumq; tale flagitium antequam absolutio detur, curandum est vt sublata sit occasio illorum propinqua: imo vt criminosis ad Superiorem pro ea remittatur non tantum quando fuerit illi seruata, vt plerumq; solet: sed etiam nonnunquam quando non fuerit: nimirum propter illius enormitatem, de qua consultum est Superiorem cognoscere, qui efficacius remedium ei adhibere posse censetur.

CAP. VLTIMVM.

De gula.

SUMMARIVM.

52. Definitio gule, cum modis quibus ea contingit.
 53. Septem casus in quibus peccatum gula est mortale.
 54. Species gula crapula & ebrietas: quodq; peccatum gula censeri possit solummodo veniale etiam si in eo commissus sit excessus vsq; ad vomitum.
 55. Ebrietas procedens vsq; ad priuationem vsus rationis peccatum est mortale, duobus casibus exceptis.
 56. Quid sit iudicandum de nimio potu sine priuatione vsus rationis.
 57. Signa ex quibus deprehenditur cuiusmodi fuerit ebrietas.
 58. Peccatum concurrentis ad alterius ebrietatem.

59. Quomodo explicandum sit in confessione peccatum ebrietas.
 60. Quomodo facta in ebrietate sint peccata, aut à peccato excusentur.

61. De contrariis factis in ebrietate, & pœnis ebriorum.

62. De filiabus gula.

DE gula peccato agitur in ordine ad sextum & nonū Decalogi præceptum, tanquam de eo quod fouet luxuriam, iuxta illud tritū. Sine Cere & Baccho friget Venus; & illud quod Ezechielis 16. vers. 49. inter causas iniquas Sodome ponitur saturitas panis: & quod ad Ephes. cap. 5. vers. 18. Apostolus vetat inebriari vino in quo est luxuria. De illa autē instituit tractationem Gratianus dist. 55. 41. & 44. D. Thomas ac ipsius interpretes 2. 2. quæst. 148. & 150. Summularij in verbo Gula, & in verbo Ebrietas. Nauar. in Enchir. cap. 23. num. 119. & alij quos commemorat Sebastianus Medices in sua summa De peccatis tit. 7. quibus accesserunt recentiores aliquot.

Definitio gula, & quibus modis ea contingat.

SECTIO I.

EST autem gula cibi potusq; appetitus inordinatus, seu Excedens rationis præscriptum. Quod fieri potest quinq; modis indicatis hoc versu:

Præpropere, laute, nimis ardentem, studiose.

Quorum sensus est, peccatum gulæ comedendo vel bibendo committi ab eo, qui præuenit tempus debitum, aut qui querit nimis pretiosum cibum & potum, aut qui nimis, multum sumit, aut qui sumit cum nimia auiditate, aut qui cibos querit nimis delicate præparatos. Hos ex D. Greg. lib. 30. Moral. relatos tractat D. Thom. in cit. qu. 148. art. 4. De quibus notandum est, peccatum gulæ committi, tum in substantia cibi & potus, cum præter modum ea est pretiosa & lauta; tum in quantitate, cum quis plus sumit cibi & potus, quam exeat ad sustentationem suam: tum in qualitate, cum quis querit cibum nimis exquisite apparatus: tum in ipsa delectatione gustus: quæ nimis placens, efficit vt cum auiditate nimia cibus & potus sumantur: tum demum in tempore, cum cibus & potus indebito tempore sumuntur.

Casus in quibus gula peccatum mortale est.

SECTIO II.

PRORRO quocunq; ex his modis peccatum gulæ committatur, mortale est in septem casibus. Primus est: quando in delectatione cibi & potus ponitur vitæ finis: vt censetur fieri ab ijs qui nihil querunt aliud, quam edere, & bibere: ei delectationi postponentes diuinam voluntatem: ita vt quadret in eos illud Apostoli ad Philip. 3. Quorum Deus venter est.]

Secundus, quādo ex appetitu cibi, & potus aliquis id agit à quo abstinere ex præcepto obligatur sub mortali, vt is qui diebus veticis vescitur carnibus, aut in diebus ieiunij, illud frangit, cum seruare possit, aut qui lauis ac pretiosis cibis vescendo contrahit debita; seq; impotentem reddit ad ea solvenda, aut qui non succurrit proximo, grauem necessitatem patienti, aut qui ideo filias suas in statu debito non collocat.

Tertius, quando damnū notabile corpori inferitur: vt cū quis cibi & potus sumptione grauitate offendit sanitatē corporis: item cum alteri causa est eiusdem incommodi; illum in talem finem ad edendum & bibendum inducendo. Ad q; vtrumq; requiritur vt quis ad tale quid aduerterat aut aduertere debeat: prout debet cum alias expertus est id ipsum sibi met, aut alijs nocere.

Quartus, quando graue scandalum datur proximo. Quæ in re quam grauitate peccatur ostenditur illud ab Apostolo dictum in priori ad Corin. cap. 8. Si esca scandalizat fratrem meū, non manducabo carnes in æternum, ne fratrem meum scandalizem.]

Quintus, quando cibus & potus est contra naturam: sic velci carnibus humanis, aut sanguinem humanum bibere, mortale peccatum esse docent communiter Theologi, quia id repugnat naturæ: vt argumento est, quod omnes gentes apud quas fuit aliquid ciuilitatis, semper celsuerunt tale quid esse inhumanitatis ac feritatis. Quamquam vt causā infirmitatis, sic & causā necessitatis grauis, licere talem vsum arbitrantur pleriq;: quos refert & sequitur Leonardus Lessius

de iu-

de iustitiâ & iure lib. 4. cap. 3. dubit. 2. Et ratio est, quod talis causa possit inhumanitatem ac feritatem abstergere, nisi in eum finem quis occidatur.

Sextus casus est, quando ex cibi, & potus sumpti quantitate, aut qualitate, probabiliter timetur peccatum aliquod mortale committendum, & nihilominus non abstinetur à sumptione. Sic mortaliter peccat, qui compertum habens experientiâ, se ex aliquâ sumptione cibi & potus concitari ad venera cum notabili periculo consensus, non cohibet se ab illa.

Septimus casus est, quando quis ob gulæ voluptates, peccatum aliquod mortale committit; vt furatur, contractus iniquos facit, &c.

Species gula, crapula & ebrietas.

SECTIO III.

54. **Q**uoniam gula partim in cibi, partim in potus immoderato vsu versatur, vt patet ex ipsius definitione: duæ species illius assignantur; crapula scilicet, & ebrietas: quarum prior cibi & posterior potus est appetitus inordinatus: de quibus Dominus Lucæ 21. admonet. Attendite vobis, ne forte grauentur corda vestra in crapula & ebrietate. [& Apostolus ad Rom. 13. Sicut in die honeste ambulemus non in comessationibus & ebrietatibus.] Qui idem ad Galat. cap. 5. inter opera carnis quæ qui agunt regnû Dei non possidebunt, ponit comessationes & ebrietates.

Atq; de crapula dubium est, an peccatum sit mortale cum quis deliberate ad vomitum vsq; replet se cibo. Cuius partem affirmantem tenent Angelus in verbo Immundicia, & Sylu. in verbo Gula num. 2. Negantem vero Caiet. in verbo Gula & in verbo immundicia, & Nauar. in Enchir. cap. 23. nu. 119. eum putat tunc tantum in esse peccatum mortale, cum quis sibi notabile detrimentum inde accersit. Ratio est, quod gula sit de eorum peccatorum numero, quibus homo peccat in seipsum, vnde sine graui & sione sui commissura, censeri potest minus, quam mortale, nisi aggrauetur aliunde.

Nota de ebrietate.

SECTIO IV.

55. **D**e ebrietate notandum est duplicem eam esse: vnâ quâ homo priuatur omnino vsu rationis: & alteram qua nimum bibit quidem, non tamen priuatur vsu rationis. De priore communis consensus est, peccatum esse mortale. Nam D. Paulus in priori ad Corinth. cap. 6. vers. 10. inter eos qui regnum Dei non possidebunt, ponit ebriosos. Item constat hominem per talem ebrietatem nulla vrgente causa seipsum afficere magno damno; nimirum priuatione vsus rationis per quam bruto similis redditur. Id quod mortale est tanquam contrarium charitati quâ seipsum diligere tenetur. Hoc quidem pluribus, tum authoritatib. tum rationibus confirmari potest, vt videre est apud Leonardum Lessium, de iustitiâ & iure lib. 4. cap. 3. dubit. tertia: sed quia res est satis aperta, nobis sufficet pro praxi addere duos casus, in quibus ebrietas eius modi excusatur à mortali: Prior est, qui vix habet locum in solito se inebriare, quando inebriatur quis præter intentionem: nimirum ignorando potus nimietatem, aut vim vini, aut complexionem suam.

Posterior casus est, quando quis secutus medicorum iudicium inebriat se ad recuperandam sanitatem, quæ nequit alia ratione recuperari. Ita docent in verbo Ebrietas Caietanus Fumus & Syluest. quæst. 1. Ac probatur: quia si in simili casu licet membrum abscondere, multo magis licet se vsu rationis priuare ad breuem tempus, vt longo tempore libere eo vtendi facultas habeatur. Deinde vini vsus non est malus, nec illicitus: nisi sit contra temperantiam: sicut censetur tunc esse, cum bibitur intemperanter; atque adeo aliter, quam conueniat ad corporis sanitatem: quod non fit in proposito casu, in quo medicus potum vini ad ebrietatem vsque iudicat necessarium ad sanitatem recuperandam. Quod legitur Apostolus ad Ephes. 5. vetat inebriari vino, intelligendum est de ebrietate contraria temperantiæ: qualis non est illa, quæ ad corporis sanitatem censetur plane necessaria.

De posteriore ebrietate cõmunis doctrina est, genere suo peccatum esse solummodo veniale: quod per accidens fiat mortale in casibus qui propositi sunt in præced. sect. 2. Et facilius, quod crapulam: quia magis fouet alia vitia, prout indicant verba illa Sapientis Prou. 20. Luxuriosa res est vinû: & tumultuosa ebrietas. Certe dist. 35. cap. vlt. ebrietas aperte dicitur fomes, & nutritrix omnium vitiorum. In quam sententiam qui plura videre volet, legat memoratum Lessium: possunt enim hæc sufficere ad iudicium nobis propositum.

57. Notandum est secundo vtrum ebrietas priore modo contigerit, deprehendi (quod etiam Lessius notat) his signis. Primo, si factus ebrius non meminerit postridie; quid tunc dixerit, egerit, quomodo dormiuit, aut cubitum ierit, à quo ductus sit vel adiutus. Secundo, si ea cõmiserit quæ mente sanus nunquam solet: vt turpia, & absurda locutus sit; cum alias castus sit, & prudens; sicq; de alijs, quæ cum omnino insolita ei fuerint, indicia sunt; rationis consopitæ per imaginationis perturbationem ex vino prouenientem. Tantum autem posteriore modo ebrius esse censendus est: qui adhuc potest inter licitum, & illicitum discernere, malum vitare, & bonum eligere: quantumcumq; verbo vel opere ostendat inceptam lætitiã; & cerebrum sic turbatum sit vt domus aliquo modo verti videatur, & ambulando titubet, vertiginemq; patiat: non tamen tantam, quin solita officia exequi possit, etsi non sine difficultate. Quæ doctrina est Caiet. in verbo Ebrietas.

58. Notandum est tertio, in quibus casibus peccatum est mortale inebriare seipsum, esse quoq; inebriare alium. Eodem enim peccato se contaminat, qui alterum inducit ad malum, ac qui malum facit, ex cap. 1. Epist. ad Rom. in fine. Vnde patet quod ex D. Anton. 2. part. titul. 6. cap. 3. §. 2. habet Tabiena in verbo Ebrietas num. 2. mortaliter peccare eum, qui ad potandum inuitat alium, quem probabiliter scit ebrium fore; ac multo magis (quod Tabiena addit ex Angelo in verbo Ebrietas §. 1. sub fine) eum qui quouis modo procurat, vt alius inebrietur, etiam si ebrietas non sequatur: quia consentit in notabile damnum proximi. Mortalis adhuc criminis reum cum D. Anton. Tabiena constituit illum; qui commode potest impedire ne alius inebrietur nec impedit: in confirmationemq; adfert cap. Si culpa De iniurijs, & damno dato. Cui accedit ratio: quia id, est contra charitatem proximo debitam. Ex quibus infert porro Tabiena grauis peccati reos esse caupones qui ex auaritia quadam ministrant bibentibus vinum, quo inebriandi sunt: vt ea ratione plus pecuniarum emungant.

Inferri quoq; potest sanctos Patres (vt Diuum Basilium homil. in ebrietatem: D. Ambrosium de Elia & ieiunio cap. 13. & D. August. serm. 231. & 232.) merito inuehi in consuetudinem prouocandi ad æquales haultus: cum ex tali potandi certamine ebrietas facile sequatur: cuius periculo probabili se vel alium exponere, peccatum est mortale: perinde ac se exponere probabili periculo alterius peccati mortalis. Adde quod mera corruptela sit bibendi regulam statuere, non quidem rationem, nec naturæ necessitatem, aut bonam valetudinem, sed alieni ventris & viscerum capacitatem, tanquam lagenæ, aut cloacæ potius in quam vinum transfunditur perdendum. Nec est quod dicatur ea re foueri mutuam amicitiam: quia facit Deum inimicum vt bene vrget D. Aug. in cit. serm. 231. quod maximum est malum, ipsaque morte peius. Vnde in sequenti sermone inter cætera, D. ipse Augustinus ait: etiam si ad hoc veniretur. Aut bibas aut morieris: melius erit vt caro tua sobria occideretur, quam per ebrietatem anima moreretur.

Deijs que sunt in ebrietate.

SECTIO V.

59. **N**otandum est quarto, quod vt is qui sapius factus est ebrius, non satisfacit si in confessione dicat se fuisse ebrium: sed debet dicere quoties id ei contigerit, ita nec satisfacere eum qui procurauit plures, aut aliquem pluries inebriari, si dicat se inebriauisse aut inebriare voluisse alios: sed debet exponere quoties, & quot personas voluerit inebriare. Adde iuxta paulo post dicenda si quæ mala ex ebrietate contigerint, esse pariter exprimenda. Ad quorum confirmationem

tionem facit communis doctrina de requisitis ad integritatem confessionis, tradita in lib. 6. cap. 4.

60. Notandum est quinto, mala quæ in ebrietate sunt esse aliquando peccata specie distincta ab ebrietate, aliquando vero esse circumstantias aggravantes ebrietatem, & demum aliquando nec peccata nec peccati circumstantias esse. Peccata enim sunt specie distincta, quando ante ebrietatem menti occurrerunt explicitè: aut implicite quidem, sed in principio moraliter sufficienti, ut eadem excitaretur ad talia prævidenda, præcauendaque. Ratio est, quia ille qui vult ebrietatè ex qua hæc vel illa peccata probabiliter subsequutura novit: is in ea ipsa ebrietate, tanquam in causa, pariter vult eadem peccata, reusque illorum coram Deo efficitur: siue ex illa (ebrietate inquam) postea de facto subsequantur, siue non subsequantur: quia istud esset per accidens ex defectu obiecti; perinde ac si quis domum alterius incenderet, putans multos tali incendio vitæ privandos, secusque contingeret, eo quod accideret neminem ibi esse, quem corripiendo ignis privaret vita. In ebrietate vero peccata commissa tunc sunt circumstantiæ ipsius, non item species ab ipsa distinctæ, quando ea fuerit culpabilis, & ante eam peccata eiusmodi minime in mentem venerint, nec moraliter venire poterint. Tunc enim voluntaria in se non sunt, quandoquidè ebrietas (dum sunt) aufert rationis usum: & ideo nequeunt culpam, vel deformitatem specificam habere aliam, quam ebrietatis. Unde ut ex D. August. habetur in cap. Inebriauerunt, 15. qu. 1. Loth culpandus est, non quantum incestus, sed quantum ebrietas meruit.

Denique commissa in ebrietate nec peccata sunt nec circumstantiæ peccati, quando ebrietas ipsa fuit omnino inculpabilis. Nam nec voluntaria sunt in se: nec in ebrietate, quæ ex hypothese fuit omnino inculpabilis: ob quam etiam causam nequeunt circumstantiæ peccati censer. In horum gratiam adverte commissa in ebrietate, etiam voluntaria, propterea non esse peccata in se, quod in tali statu, ob defectum usus rationis, non exercentur libere. Imo vero nec esse peccata in alio, tanquam effectus peccati cuius malitiam contrahant, nisi in eodem præuisa sint. Quando enim nullo modo prævideri poterunt; nullo modo peccata esse, patet: quia quod nullo modo cognitum est, nec cognosci potuit adhibita morali diligentia, nullo modo voluntarium est, ac proinde nec peccatum. Sic à mortali excusari potest homicidium in ebrietate commissum ab eo, cui nihil omnino occurrit, quod excitaret dubitationem, vel timorem talis mali, sibi euenturi ex ebrietate; vel si aliquatenus dubitauerit aut timuerit, cautionem adhibuit humano modo sufficientem, ne quid tale contingeret.

Neque obstat, quod id ipsum peccatum causam habeat omnino liberam, quia non ideo fuit effectus liber: utpote qui posita semel causa non fuit amplius in hominis potestate; hausto enim largius vino, indeque secuto rationis defectu; opera quæ in tali statu deinceps sequuntur, non sunt in libera hominis potestate; ac proinde nec sunt peccata: de quorum ratione est, ut à voluntate taliter pendeant, quod liberum sit eorum perpetrationem inchoare, vel non inchoare, inchoatamque; abrupte, vel continuare: quod in ebrietate contingere nequit, ob eum quem diximus defectum usus rationis.

61. Notandum est sexto, contractus factos in ebrietate non valere, ut matrimonium, venditionem, emptionem, &c. Ebrius enim quando ebrius est, reputatur amens: atque ab

amente facti contractus, nulli sunt: unde sequitur eum qui ab ebrio lucratur ludendo, aut dono aliquid accipit, teneri ad restitutionem. Sed adverte ex Sylvest. in verbo Ebrietas, qu. 5. istud esse intelligendum de ebrio proprie, seu qui omnino privatus est usus rationis: si enim adhuc habeat rationis usum: possunt quidem validi esse ab ipso initi contractus: sed in foro exteriori dissoluntur: quia ebriosus succurri solet per misericordiam iuris (inquit idem auctor) quod nihilominus, ebrietatem ipsam non relinquit impunitam. Nam in cap. Episcopus, dist. 35. præcipitur, ut Episcopus aut Presbyter aut Diaconus ebrietas feruens deponatur: ceteri cõmunionem priventur. Et in ead. dist. cap. ultimo habetur ex Conc. Agathensi: ut is quæ confiteri ebrium fuisse, spatio 30. dierum à cõmunionem summoneatur, aut corporali subdatur supplicio: & in cap. A crapula, De vita & honest. Cleric. statuitur ut Clerici ebriosi, vel qui alios ad ebrietatem incitant, vel ad æquales haustus se obligant nisi ad moniti emendaverint se, suspendantur ab officio vel beneficio. Quas pœnas & alias eiusmodi Summi Pontificibus, aut sacris Concilijs confluitas Concil. Trid. sess. 22. cap. 1. De reform. præcipit ad usum reuocari ab Ordinarijs; ac etiam maiores imponi.

De difficultate an ebrius irregularitatem incurrat committendo homicidium, dicitur commòdius in sequenti lib. 30. tract. 2. qui erit de irregularitate, ut impedimento Sacramenti ordinis.

De siliabus gula.

SECTIO VLTIMA.

62. Gula constituitur vnum ex peccatis capitalibus, ex quo nascuntur quinque quasi filia: hebetudo mentis, inepta læticia, stultiloquium, scurrilitas, & immunditia: quæ à D. Gregorio traditæ in lib. 31. moral. ca. 31. explicatur à D. Thoma 2. 2. quæst. 148. art. 5. & 6. Ex immodico igitur cibi & potus usu, in quo gula consistit, nascitur in mente hebetudo: tum ratione vaporum quibus oppletur cerebrum, tum ratione delectationis superflua, cum eodem usu coniuncta: ex qua fit, ut mens ipsa sit, ut dicitur, in patinis. Mens vero hebetata cum non percipiat altiora, conquiscit in prædicta delectatione, tanquam in participatione quadam beatitudinis: indeque prouenit in appetitu læticia inepta; quæ in risu & alijs id genus signis ostenditur. Prouenit præterea in ore: tum stultiloquium, tum scurrilitas: stultiloquium quidem, quia mens dum nimis intenta voluptati ex cibo & potu perceptæ, non considerat quid dici debeat, fit ut temere dicatur quidquid venit in buccam. Scurrilitas vero, quia ex inepta læticia sequitur ut multa indecora, ac etiam turpia agantur aut dicantur, risus mouendi gratia. Denique gula parit in corpore immunditiam: quia ex ingluvie, luxuria nata est sequi: ut iam notauimus initio huius capituli: tum quia excessus in cibo & potu, sæpe parit vomitus, & alias feedas superfluum excreationes.

Cæterum ut gula ipsa, sic & istiusmodi filia ipsius, peccata sunt suo genere venialia: excepta immunditia, quatenus tunc contrahit malitiam, luxuriæ quando hanc parit. Quatenus autè parit vomitus quamuis aliqui existimarint tunc quoque esse peccatum de se mortale, contrarium tamen tamen tene-

ri posse antea numero 54. docuimus.

L A V S D E O.